

Arrest

nr. 76 619 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE MAEYER, die loco advocaat C. VERGAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 29 juli 2009 doet de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving bij de stad Antwerpen als werknemer of werkzoekende en ontvangt zij een bijlage 19. De verzoekende partij wordt verzocht ten laatste op 28 oktober 2009 een arbeidscontract over te leggen.

Op 18 maart 2010 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier voor de eerste keer over te gaan tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maand met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij.

Op 15 november 2010 legt de verzoekende partij aan de stad Lier een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor, namelijk van 20 september 2010 tot 20 oktober 2010. Het verblijfsrecht van meer dan drie maand wordt niet toegekend omwille van het feit dat de tewerkstelling achterhaald is.

Op 1 april 2011 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maand met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) af te geven. De verzoekende partij tekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep aan tegen deze beslissing, die bij arrest nr. 65 447 van 9 augustus 2011 wordt vernietigd.

Op 2 september 2011, met kennisgeving op 13 september 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 29.07.2009 door R.M., G.M. (...)

geboren te MANABI - SUCRE, op (in) (...)

van Spaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkenes aanvraag tot verklaring van inschrijving dateert van 29.07.2009. Zij legde niets voor ter staving van haar aanvraag, waardoor het gemeentebestuur besliste tot een bijlage 20 zonder bevel op 18.03.2010 overeenkomstig art. 51, §2 van het KB van 8.10.1981. Deze beslissing kon pas worden betekend op 12.10.2010 gezien betrokkene zich niet eerder aanbood. Daarop legde betrokkene op 15.11.2010 een arbeidsovereenkomst voor met ingang van 20.09.2010. Het betrof een arbeidscontract van bepaalde duur tot 20.10.2010. Daarop werd beslist tot een nieuwe weigeringsbeslissing, dit keer een bijlage 20 met bevel gezien er nog steeds geen geldig arbeidscontract werd voorgelegd.

Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, de beslissing werd vernietigd op 9.08.2011 (geen verweernota). Vandaar dat heden een nieuwe beslissing moet worden genomen.

Het verblijfsrecht kan betrokkene als werknemer overeenkomstig art. 50 §2,1° - KB 08.10.1981 niet worden toegestaan gezien het voorgelegde contract, op het moment dat het werd voorgelegd nl. op 15.11.2010 reeds was verstreken. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Bij gebrek aan nieuwe informatie in het dossier, kan geen rekening gehouden worden met eventuele nieuwe elementen bvb een nieuwe economische activiteit die betrokkene intussen zou hebben uitgebouwd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op, daar het verzoekschrift van de verzoekende partij de hoofding “*Verzoekschrift houdende een beroep tot nietigverklaring*” draagt, maar zij in het verzoekschrift zelf ook zou spreken over een mogelijke schorsing van de bestreden beslissing, terwijl artikel 39/82, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het volgende bepaalt:

“(…)

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens melding maakt van de (vordering tot) schorsing van de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij is derhalve ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Vooreerst weert de Raad de bijkomende overgemaakte stukken door de verzoekende partij genummerd als zijnde stukken 22 tot en met 24 uit de debatten, trouwens op haar vraag nu zij ter terechtzitting toegeeft deze stukken niet te hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Bij gebreke hiervan zouden de rechten van verdediging van de verwerende partij geschonden zijn, daargelaten de vaststelling dat noch de vreemdelingenwet noch het procedurereglement het neerleggen van bijkomende stukken buiten de beroepsperiode voorzien.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat, de reden voor de negatieve beslissing enkel gebaseerd is op het feit dat de tewerkstelling van verzoekster inmiddels achterhaald is

terwijl, verzoekster in tussentijd wel de nodige inspanningen had geleverd en sedert 29 september 2011 een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft ondertekend, dat dit een nieuw element is waarmee dient rekening gehouden te worden

Zodat, verweerder op een onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen;

Toelichting van het middel:

5.-

Verzoekster heeft een verklaring van inschrijving aangevraagd als “werknemer” of “werkzoekende”. Zij werd verzocht om binnen de drie maanden een arbeidscontract voor te leggen.

6.-

Nochtans bepaalt artikel 50 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende:

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 1 9bis;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid.

7.-

Aangezien verzoekster zich zowel als werknemer als als werkzoekende meldde (stuk 2) was het onredelijk van verweerder om te verwachten dat verzoekster meteen een arbeidscontract zou kunnen voorleggen.

Van bij haar aankomst in België heeft verzoekster al het nodige gedaan om in haar eigen inkomsten te voorzien en zich zo goed als mogelijk in België te integreren. Uiteraard was dit niet gemakkelijk.

Verzoekster sprak geen Nederlands en was bij haar aankomst in België 59 jaar. Thans is zij 60 jaar.

Ze nam onder meer deel aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en volgde (en volgt nog steeds) Nederlandse lessen (stukken 4, 5, 6 en 7).

Tevens ging verzoekster naarstig op zoek naar werk. Op 20 september 2010 ging zij uiteindelijk aan de slag bij A. (...) te (...), een dienstenhuis, als poetshulp. Aldaar kreeg zij een arbeidscontract voor bepaalde duur (stuk 8).

Haar contract liep jammer genoeg na een maand ten einde (stukken 9 en 10). Verzoekster bleef echter niet bij de pakken neerzitten en schreef zich op 21 oktober in bij de VDAB als werkzoekende (stuk 11).

Tevens heeft ze sedertdien een aantal keren spontaan gesolliciteerd (stuk 12).

De bestreden beslissing is dan ook gebaseerd op het feit dat de tewerkstelling van verzoekster inmiddels achterhaald was en dat er sedertdien geen nieuwe informatie was.

Na de bestreden beslissing van 2 september 2011 heeft verzoekster opnieuw werk gevonden via A. (...).

Op 29 september 2011 werd haar arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd ondertekend bij F. (...) BVBA (stuk 21). Aldaar zal ze opnieuw werken volgens het systeem van dienstencheques.

Het zou dan ook onredelijk zijn om geen rekening te houden met dit nieuw element.

8.-

Verder dient te worden opgemerkt dat aan de bedoeling van de wetgever is tegemoetgekomen. De reden waarom bovenstaande voorwaarden door de wetgever worden gesteld is dat men niet wil dat binnengekomen vreemdelingen beroep zouden doen op de Belgische sociale zekerheid en het OCMW. Dit is echter nooit de bedoeling geweest van verzoekster. Sedert haar aankomst in België heeft zij nooit beroep moeten doen op financiële steun van gelijk welke instantie ook. Zoals uit de feitelijke voorgaanden blijkt, woonde verzoekster aanvankelijk in bij haar dochter en haar gezin (stuk 15). Zowel de dochter van verzoekster, als haar schoonzoon werken beiden als poetshulp met dienstencheques (stukken 16, 17, 18 en 19).

Verder is verzoekster sedert kort verloofd met de heer J.F.V.B. (...), wonende te (...). Thans woont verzoekster bij hem in. Hun huwelijk is gepland voor het najaar van 2011 (stuk 13).

Verzoekster kan aldus rekenen op de financiële steun van haar familie en van haar verloofde.

9.-

Tevens is verzoekster in België aangesloten bij het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds (stuk 14).

Uit dit alles blijkt dat het beoogde doel van de wetgever is bereikt.

10.-

Het middel is dan ook gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoekster vindt de beslissing onredelijk omdat de beslissing gebaseerd is op het enkele feit dat de tewerkstelling achterhaald is. Op 29 september 2011 heeft zij een nieuwe arbeidsovereenkomst ondertekend. Dit nieuwe element moet in rekening worden genomen. Verzoekster heeft zich destijds gemeld als werknemer en als werkzoekende. Het was onredelijk een arbeidscontract te moeten voorleggen. Van bij haar aankomst heeft zij geprobeerd om zich te integreren en inkomsten te verwerven. Zij is 60 jaar en dat is niet gemakkelijk. Zij kreeg op 20 september 2010 een contract van bepaalde duur. Op 21 oktober 2010 schreef verzoekster zich naar eigen zeggen in als werkzoekende bij de VDAB. Verzoekster is tegemoet gekomen aan de wens van de wetgever, want zij is nooit ten laste gekomen van het OCMW. Zij woont bij haar dochter en haar gezin. Zij is verloofd met een Belg en kan ook langs die kant op financiële steun rekenen. Zij is aangesloten bij een ziekenfonds.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 2 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster voldoet blijkens de beslissing niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, en kan dus niet genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verzoekster heeft op 15 november 2010 een arbeidscontract van bepaalde duur voorgelegd, dat inging op 20 september 2010 en eindigde op 20 oktober 2010. Het verblijfsrecht kon niet worden toegekend aan verzoekster, omdat het contract op het moment van voorlegging, zijnde op 15 november 2010, reeds verstreken was. Het verblijfsrecht kan niet worden toegekend op grond van achterhaalde tewerkstelling, zo werd in de beslissing geoordeeld. Verzoekster heeft ook nooit nieuwe feiten aan het dossier toegevoegd. Dus niets wijst erop dat verzoekster een nieuwe economische activiteit zou uitoefenen.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster argumenteert dat de beslissing onredelijk is, omdat zij op 29 september 2011 een nieuwe arbeidsovereenkomst heeft getekend en dat met dit gegeven geen rekening werd gehouden in de beslissing.

Verwerende partij merkt op dat deze nieuwe arbeidsovereenkomst werd getekend na datum van de bestreden beslissing, en dus op geen enkele wijze de beslissing zou kunnen beïnvloeden. Dit element bestond namelijk nog niet op het moment van de beslissing, en derhalve kan het ook niet onredelijk genoemd worden dat met dit feit geen rekening werd gehouden.

Dat verzoekster van meet af aan geprobeerd heeft om zich te integreren, en dat ze allerhande cursussen heeft gevolgd, doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet heeft aangetoond verblijfsrecht te kunnen hebben als werknemer in ons land. Sinds haar binnenkomst in België, op 29 juli 2009, heeft verzoekster maar één maand gewerkt. Men kan hier bezwaarlijk spreken van een voortgezette inspanning om te werken of werk te vinden.

Verzoekster kan ook niet ontkennen dat de beslissing in de feiten klopt, namelijk dat op 15 november 2010 een afgelopen arbeidscontract van één maand werd voorgelegd. Dit gegeven wordt door verzoekster als dusdanig niet betwist.

Dat bij haar aanvraag van een verklaring van inschrijving meteen gevraagd werd om een arbeidscontract voor te leggen, is nu een vaststaand gegeven waar verzoekster wel kan terugblikken. Geenszins kan die beslissing alsnog in vraag worden gesteld, of een zodanig impact hebben op de

thans bestreden beslissing dat deze vernietigd zou moeten worden. Minstens toont verzoekster zulks niet aan.

Verzoekster heeft zelf nagelaten om de nodige documenten tijdig aan het dossier toe te voegen. Dat zij in bijlage van het verzoekschrift tal van extra bewijzen aanlevert waaruit moet blijken dat zij verschillende cursussen heeft gevolgd, dat zij ingeschreven was bij de VDAB, dat zij sollicitatiebewijzen en andere documenten kan voorleggen, kan er niet toe leiden dat de beslissing vernietigd moet worden. Verzoekster heeft veel kansen gekregen om haar dossier te actualiseren, maar zij verkoos dit niet te doen. Met gegevens die pas in de beroepsprocedure aan het dossier werden toegevoegd, alleszins na de genomen beslissing, kan onmogelijk rekening worden gehouden.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat hij geen rekening kan houden met de stukken die de verwerende partij niet zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, gelet op het wettigheidstoezicht dat de Raad uitoefent. Uit deze wettigheidscontrole vloeit in casu voort dat de Raad zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, opgemaakt op 29 september 2011 tussen haar en de BVBA F. en met ingangsdatum 28 september 2011. De verwerende partij kon op het moment dat zij de bestreden beslissing nam, namelijk op 2 september 2011, geen rekening houden met een document dat dateert van na deze beslissing. Derhalve is het geenszins onredelijk dat zij tot deze beslissing kwam. Immers, tussen het moment van de aanvraag van een verklaring van inschrijving op 29 juli 2009 en de bestreden beslissing op 2 september 2011 heeft de verzoekende partij slechts bewijzen voorgelegd van een tewerkstelling van één maand (van 20 september 2010 tot 20 oktober 2010). Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, nu het voorgelegde contract op het moment van voorlegging, namelijk op 15 november 2010, reeds was verstreken.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich zowel als werknemer als werkzoekende meldde en dat het onredelijk was van de verwerende partij om te verwachten dat zij meteen een arbeidscontract zou kunnen voorleggen, wijst de Raad er op dat deze aanvraag van een verklaring van inschrijving dateert van 29 juli 2009 en dat uit dit document blijkt dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen drie maanden de tijd kreeg om een arbeidscontract voor te leggen. Er werd van haar dus geenszins verwacht dat zij meteen een arbeidsovereenkomst zou voorleggen. Bovendien legde de verzoekende partij pas op 15 november 2010 een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (namelijk van 20 september 2010 tot 20 oktober 2010) voor aan de stad Lier. Zij liet eveneens na om voor de bestreden beslissing elementen bij te brengen die het bestaan op een *“reële kans op tewerkstelling”* aantonen, en voegde pas bij haar verzoekschrift een bewijs van inschrijving bij de VDAB van 21 oktober 2010 toe en een brief van 22 november 2010 van het Dienstenhuis Lier waarin haar wordt meegedeeld: *“naar aanleiding van het gesprek op ons kantoor dd. 20-10-2010 kunnen wij niet ingaan op uw kandidatuur.”* Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat deze elementen geen reële kans op tewerkstelling aantonen. Het gegeven dat zij verschillende inspanningen leverde om zich in de samenleving te integreren, zoals het volgen van cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie, dat zij aangesloten is bij een ziekenfonds, en het feit dat zij meent dat aan de bedoeling van de wetgever is tegemoetgekomen nu zij voorhoudt nooit een beroep te hebben gedaan op financiële steun van de overheid en zij kan rekenen op financiële steun van haar familie en haar verloofde, doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De aangevoerde kritiek geeft aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad, die in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter, uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN